

[Erik Appel.]

indgriben holdes i tømme. Jeg nævner en udtalelse af en ledende hjemmetysker — jeg beder om tilladelse til at citere. Den lyder sådan:

„Vi vil ikke længere være fortrap for en aggressiv tyskhed, vi vil indleve os i det af demokratisk ånd bårne danske samfund.“

En sådan udtalelse må hilses med stor glæde fra dansk side, og den er en appel til os danske. Et bedre forhold i Nordslesvig vil øve sin indvirkning i Sydslesvig.

Om den dansksøgende bevægelse i Sydslesvig ønsker jeg at sige, at den er i naturlig vækst, og jeg har gang på gang med undren kunnet konstatere en frimodighed og en frisk åndelig oplagthed hos den sydslesvigske ungdom. Den gør sig nu også gældende blandt sydslesvigske studenter ved Københavns universitet. Der er tale om en virkelig opvågning af en hidtil uventet art. Lad mig gengive en udtalelse fra et medlemsblad for sydslesvigske studenter i København — jeg beder om tilladelse til et citat. Der står:

„Udtrykket front og bro er ikke opfundet af redaktionen, det blev formet for en halv snes år siden af redaktør Ernst Christiansen, „Flensborg Avis“... Er det muligt at forene de to ting? Er det ikke nødvendigt at gå ind enten for det ene eller det andet? Vi mener, at de to ting kan forenes. Vi skal ikke give spor afkald på vor danskhed, men samtidig være brobyggere til den med os beslægtede og på mange måder fortrolige tyske kultur. Det er måske tungt at være både front og bro. Men det ene kan ikke bestå uden det andet.“

Andetsteds skrives der, at den nævnte indstilling vil kunne hæve det sydslesvigske spørgsmål op i et højere plan, og nødvendigheden deraf betones.

Der er da nu ved at dannes en selvstændigt handlende dansk befolkningsdel i Sydslesvig, der har tillid til sin egen kraft og gør mange mismodige heroppe til skamme. Jeg vil slutte med at sige, hvad vel egentlig er overflødig, at vi heroppe bør vise stor redebonhed og offervilje overfor denne danskvoksende befolkningsdel.

Alvilda Larsen: Når jeg har bedt om ordet her i dag, er det, fordi jeg mener, at regeringen og rigsdagens medlemmer ikke kan slutte denne rigsdagssamling, ikke kan rejse hjem, førend de har diskuteret eller truffet foranstaltninger vedrørende et så aktuelt og vigtigt anliggende som priserne,

priserne i al almindelighed, men i særdeleshed priserne på levnedsmidler.

Selvom rigsdagen har haft travlt i nogle uger, kan jeg ikke tænke mig, at rigsdagens medlemmer har været så afsondret fra omverdenen, at de ikke har bemærket den harme, der behersker husmødrene i denne tid. Harmen har endda fundet vej til den del af pressen, der hidtil har set det som sin vigtigste opgave at forklare forbrugerne, at de stadig lever over evne, og at der stadig må nedsættelse af levedoden til, for at landet kan klare sine økonomiske problemer. Det er iøvrigt den samme presse, der giver husmødrene det fantastiske råd: lad være med at købe, så skal alting nok ordne sig. Men alene den kendsgerning, at husmødrenes indignation over de tårnhøje priser er fundet omtale værd i den borgerlige presse, viser jo, hvor galt det er fat.

Priserne på levnedsmidler er da også så tårnhøje i dag, at husmødrene har krav på, at der fra rigsdagens side tages hensyn til deres vitale interesser, og at der fra regeringens og fra rigsdagens side gribes ind overfor den fantastiske spekulation og udplyndring, som finder sted i dag. Vi oplever herinde gang på gang, at der indrømmes producenter ekstra tilskud og ekstra betaling med den motivering, at det er nu engang nødvendigt med en sådan opmuntring for at få arbejdet gjort og for at få varerne frem. Det har været tilfældet med sukkerroedyrkerne og andre, og i går oplevede vi, at hvededyrkerne fik en ekstra betaling for at dyrke hvede. Jeg tillader mig at spørge: Hvornår skal husmødrene have noget, hvornår er det husmødrenes tur til en opmuntringspræmie af lignende art? Deres slidsomme arbejde og deres spekulationer og bekymringer for at få husholdningspengene til at slå til kan vi ikke tillade os herinde at overse eller overhøre længere. Husmødrene har nemlig ikke midlerne til effektivt at sige: nu vil vi ikke længere, og deres problemer løses ikke ved det nonchalante råd: lad være at købe.

I de sidste tre uger har kødpriserne f. eks. taget en sådan fart opefter, at tiden nu må være inde til, at regeringen og rigsdagen griber ind og hjælper husmødrene overfor de kredse, der tillader sig en sådan åger, som der her er tale om. Selv de såkaldte fornuftige husmødre, som kloge af skade ikke har villet vente med deres pinseindkøb til fredag eller lørdag, hvor priserne, uvist af hvilken grund, uanset måned, vejrlig og meget andet, altid er højere, har i disse dage erfaret, at heller ikke det kan hjælpe dem. De har i hele sidste og denne